

Living the Lotus

New Year's Issue

Buddhism in Everyday Life

2021

නව අවුරුදු පණිවුඩය

『පසු විපරම තුළින් නව නිර්මාණයන් කරමු』

නිවිකෝ නිවානෝ තුමා ප්‍රධානී, ඊෂ්ජෝ කෝසෙයි සංවිධානය

**කොරෝනා ව්‍යසනය, වඩා වැදගත්ම දේ කුමක්දැයි
අධ්‍යනය කිරීමට මිනිසුන්ට ලැබෙන අනගි අවස්ථාවකි**

සුඛ නව වසරක් වේවා.

ගිය වසරේ කොරෝනා වෛරසයේ ආසාදනය ව්‍යාප්ත වීමත් සමඟ ඵදිනෙද ජීවිතයට විශාල බලපෑමක් එල්ල වූනා, එම වෛරසය ආසාදනය වීම නිසා මුළු ලෝකය පුරාවට මිලියන 1.4 ක මිනිසුන් ප්‍රමාණයක් මියගිය බවට ගනන් බලා තිබෙනවා. ඒ සෑම දෙනාටම නිවන් සුව ලැබෙවායි ප්‍රාර්ථනා කරමි.

අප සංවිධානයද රෝග ව්‍යාප්තිය වැලැක්වීමේ සම්පූර්ණ ආරක්ෂක පියවරක් ලෙස, දයිසෙයිදෝව හා ධර්ම ශාඛා වැසීමටත්, ක්‍රියාකරකම් නැවැත්වීම හා කල් දැමීමත් සිදු කලා.

ඒ වගේම මිනිසුන්ගේ ඵදිනෙද ජීවිතය, රැකියා කරන ආකාරය, අධ්‍යාපනය, දරුවන් බලා ගැනීම, සාන්තු සේවා සැපයීම හා නිවසේ කටයුතු ආදී සෑම දෙයක්ම මේ දක්වා කල ආකාරයට වඩා හාත් පසින්ම වෙනස් විය.

එසේම ආදයම විශාල වශයෙන් අඩුවූ අය, රැකියාව අහිමි වූ අය මෙන්ම සේවා අත්හිටුවීමට ලක්වූ පිරිසද බොහෝය. මෙවැනි අවස්ථාවලදී යහපත් මිත්‍ර යන් හා සමාජිකයන් ලෙස එකිනෙකා ගැන සිතමින්, සහයෝගය දෙමින් හා එකිනෙකාට උදව් උපකාර කිරීම ප්‍රාර්ථනා කරමි.

මෙම කොරෝනා ව්‍යසනය තුළින් වඩා වැදගත්ම දේ කුමක්දැයි, අධ්‍යනය කිරීමට මිනිසුන්ට අනගි අවස්ථාවක් ලබා දුන්නා යැයි සිතමි.

ජපන් භාෂාවේ ‘省’ (ෂෝ) කන්ජි අකුරේ, අත් හැරීම හා පසුච්චරම් කර බැලීම ලෙස තේරුම් දෙකක් තිබේ. මෙම කොරෝනා ව්‍යසනයත් සමඟ ගත කරන ජීවිතය තුළ අත් හැරිය යුත්තේ කුමක්ද, පසු විපරම් කළ යුත්තේ කුමක්ද යන්න පැහැදිලිව දැකිය යුතුය.

කොරෝනා වෛරසයේ බලපෑම නිසා තමා ඇති කරගත් නව පුරුදු හෝ ක්‍රියාකාරකම් මොනවාදැයි කල සමීක්ෂණයකදී, වැඩි වශයෙන්ම ලැබී ඇති පිලිතුරු වූයේ, ‘පවුල වඩාත් වැදගත්ව සැලකීමට සිතුවා’ (74%) යන්නයි. ඊට හාත්පසින්ම වෙනස්ව, පවුල් ආරවුල් වැඩිවී, ‘කොරෝනා දික්කසාදයත්’ වැඩි විමක්ද සිදුවී තිබෙනවා.

ඒ සෑම දෙයක්ම පාදක කරගෙන, ‘2021 වසරේ සාමාජික අරමුණ’ මා විසින් මෙසේ සඳහන් කලා.

ගිය වසරේදී නව කොරෝනා වෛරසය ව්‍යාප්තිය නිසා, අපගේ ඵ්දිනෙද දිවිපැවැත්ම විශාල වශයෙන් වෙනස් වූවා. සංචරණය සීමා වීම්, නිවසේ සිට රැකියාව කිරීම ආදී ලෙසින් නිවසේ සිටින කාලය වැඩි වී, පවුලේ වැදගත්කම විපරම් කිරීමට හැකිවුනා.

මේ වසරේ මාර්තු මාසයට අප සංවිධානයේ 83 වන සංවත්සරය උදවනවා. ගිය වසර හා සමානවම සංචරණ සීමාවන් නොකඩවා පැවතුනත්, නියම ආගමික ජීවිතයක් ගත කරමින්, එකිනෙකා අඹු සැමියන් ලෙස, අම්මා හා තාත්තා ලෙස, දෙමාපියන් ලෙස, අනාගතය භාර ගන්නට සිටින තරුණයන්ට හා කුඩා දරුවන්ට, කුමන ආකාරයේ අධ්‍යාපනයක් ලබා දෙනවාද, කුමන ආකාරයට ආධ්‍යාත්මය පරිපූර්ණ කරනවාද, පවුල සමඟ බැඳීම කුමන ආකාරයට පවත්වා ගන්නවාද යනුවෙන් නිර්මාණාත්මකව මෙන්ම ගැඹුරින් සිතමින් කටයුතු කල යුතුය.

මෙහිදී අඹු සැමියන් ලෙස තරුණ පරම්පරාව ගැන දක්වා ඇත. අම්මා හා තාත්තා ලෙසින් මැදිවියේ පරම්පරාව ගැන හා දෙමාපියන් ලෙස වැඩිහිටි පරම්පරාවේ පිරිස ගැන සඳහන් කර ඇත. ඒ එකිනෙකාගේ අත්දැකීම් අනිවාර්යයෙන්ම දරුවන් හා මුණුබුරු මිනිබිරියන්ට වගේම, බෑනාට හා ලේලියට කියාදිය යුතුය. එක් එක් පරම්පරා වල දරුවන් හා තරුණ පිරිස තම තමන්ගේ දියුණුවට එම අත්දැකීම් පාදක කර ගැනීමයි මෙහි අරුථ වන්නේ.

මෙම ‘සාමාජික අරමුණ’ ගැන සියළුම කියෝකයිවෝ සාන්ලාට පැහැදිලි කිරීමේ අවස්ථාවක් ගිය වසරේ නොවැම්බර් මාසයේදී උදවුනා. එම අවස්ථාවේදී, පෙරදිග දර්ශනවාදය පිළිබඳ කීර්තිමත් ගත්කතුවරයෙකු වන මසහිරෝ යසුඔකා මහතාගේ පොතකින් උපුටා ගත් කොටසක් මෙලෙසින් සඳහන් කලා.

පවුලේ දරුවන්, තම පියාට ගෞරව කරනවා හා සමානවම, පියාගෙන ගෞරය ගැන ඉගෙන ගනී. මව, ආදරයේ ප්‍රතිමුර්තිය වේ. ගෞරව කිරීම යනු, තමාට ගෞරව කිරීම වගේම අන්‍යයන්ටද ගෞරව කිරීමද වේ. එය වඩා උසස්ය, ඉමහත්ත, විශිෂ්ටත්වයක් උපදින හදවතක් වනවා සේම, දියුණුවෙන් දියුණුවට පත්වන හදවතක්ද වේ.

නමුත් වර්තමානයේ මවගේ ආදරයට පමණක් වැඩි අවධානයක් යොමුවී, පියාට තිබෙන ගෞරව පහව ගොස් තිබේ. තාත්තාද රැකියාවට ඇති නැඹුරුව වැඩිවී, පවුල ගැන තැකීමක් නොකරයි. නිවස විවේකය සඳහා ඇති ස්ථානයක් ලෙස භාවිතා කරමින්, විටෙක නොමනා කටයුතුද සිදු කරයි. එයින් තමාව පාලනය කර ගැනීමට නොයෙකුත් නීති රීති දමාගනී. එම නිසා ‘ගෞරවය’ හා ‘ලැජ්ච් බය’ මනුෂ්‍යයන්ට අත්‍යාවශ්‍ය දේවල් වේ.

දරුවන් ඉතාමත් නිර්මලය, දීප්තිමත්ය, ජවසම්පන්නය. ඒ සියල්ලටම වඩා දරුවන් නිතැතින්ම දෙමාපියන්ගේ ස්වරූපයෙන් ඉගෙන ගනී. දෙමාපියන් මලානිකව, කිසිම හැඟීමකින්

තොරව දරුවන් සමඟ කටයුතු කරන විට, එය ඔවුන්ගේ අනාගතයට අහිතකර ලෙස බලපායි. එම කරුණු කාරණා පදනම් කරගෙන දරුවන්ට නියමාකාරයෙන් ආදරය දැකිවීම යන දෙමාපියන්ගේ මුල් භූමිකාවට නැවත පැමිණිය යුතුය.

‘දරුවන්ගේ ගෞරවණීය බවේ සංකේතය තාත්තා විය යුතුය. දරුවන්ගේ ආදර මෙම ත්‍රියේ පුද්ගල අම්මා විය යුතුය. ඒ මන්දයත්, දරුවන්ගේ වැඩිමට අත්‍යාවශ්‍යය තෝකැන්න පවුල වන නිසාය’ යන වදන ගෙන හැර දක්වමින් එම කතාව අවසන් කලා.

මෙම කරුණ අපි හැමෝම නිතරම හදවතට බද්ධ කර ගත යුතුය. අප සංවිධානයේ සාමාජිකයන්ද ධර්ම කටයුතු වලට කාර්ය බහුල වීමෙන්, පවුල ගැන සොයා බැලීමට අතපසු වුනා. නමුත් මින් ඉදිරියට ධර්ම ව්‍යාප්ත කටයුතු වැදගත් වගේම, පවුලක් වැදගත් ලෙස සලකා කටයුතු කිරීම වඩා යෝග්‍ය යැයි කල්පනා කරමි.

අනාගතය භාර ගැනීමට සිටින කුඩා දරුවන් හා තරුණයන්ගේ පෞරුෂය වර්ධනය කරන්නේ කෙසේද.

මම විසින් මේ දක්වා මානව සම්පත් දියුණු කිරීම යන මූලික අරමුණ ඉලක්ක කරගෙන උපරිම කැපවීමෙන් කටයුතු කල යුතු බව නිතරම පැවසුවා.

එහි ප්‍රධාන පදනම වන්නේ, පවුල තුළ ලබා දෙන අධ්‍යාපනයයි. පවුල නියමාකාරයෙන් පිළිවෙලට තබා ගැනීම තුළින්, හොඳ මානව අධ්‍යාපනයක් හා විනයක් ඇති කර ගැනීමට හැකිවේ. එයට පාසල වැනි පොදු ආයතන වලින් ලැබෙන අධ්‍යාපනයද එකතුවීමෙන්, වචනයේ පරිසමාප්ත අර්ථයෙන්ම ‘මානව සම්පතක්’ බිහිකර ගැනීමට හැකිවේ.

පවුල නියමාකාරයෙන් පිළිවෙලට පවත්වා ගැනීමට නම්, ‘බුදු මැදුර මූලික කරගත් ධර්මානුකූල ජීවිතයක් පවත්වා ගැනීම’ හා ‘ත්‍රිවිධ පුහුණුව’ ඉතා වැදගත් බව පැවසුවා. එම ත්‍රිවිධ පුහුණුව නම්, පවුල තුළ උදෑසන කරන සුභාෂිංත, කවුරු හෝ ආමන්ත්‍රණය කල විට ‘ඔව්’ ලෙසින් පිළිතුරු දීම හා සපත්තු සෙරප්පු පිළිවෙලට තැබීම වේ. මෙම මූලික කරුණු ශරීරයට බද්ධ කිරීම තුළින්, නියමාකාරයේ මානව අධ්‍යාපනයකට අඩිතාලම ඇතිවේ.

එසේම, පවුල තුළ දරුවන්ගේ සංවර්ධනය ඇති කර ගැනීමේදී, වඩාත්ම වැදගත් කරුණ වන්නේ, දරුවන් දෙස දෙමාපියන් බලන ආකාරය වේ.

අතීතයේ ජපානය තුළ දරුවන්, දෙවියන් හා බුදුන්ගේ ආශීර්වාදයෙන් ලැබුණ ත්‍යාගයන් ලෙස ඉමහත් ගෞරවයෙන් භාරගෙන හදවතා ගැනීමේ සංස්කෘතියක් තිබුනා.

නිගත ප්‍රදේශයේ තිබෙන කෙසිවා උසස් පාසලේ ප්‍රථම විදුහල්පති වූ තොමියෝ ඕතා මහතා විසින් ලියූ ග්‍රන්ථයක් කියවීමට ලැබුනා. ක්‍රිස්තියානි භක්තිකයෙකු වූ ඕතා මහතා කුඩා කාලයේ ශාරීරිකව ඉතා දුර්වලව නිතරම අසනීපයෙන් සිටියා සේම, නිරන්තරයෙන් හිරිහැරයට ලක්ව තිබුනා. ඒ ගැන පසුතැවීමෙන් සිටි සෑම විටම අම්මා විසින් තමාට සැනසූ බව එහි සඳහන් කර තිබුනා.

‘ඔයාගේ නේ, ශරීරය දුර්වල නිසා සිතත් දුර්වලයි. ඒ නිසාම ඔයා යහපත් පුද්ගලයෙකු සේ හැදී වැඩීමෙන්, දෙවියන් වහන්සේගේ ආශීර්වාදය අනිවාර්යයෙන්ම ලැබෙනවා. ඒ දවස එන බවට විශ්වාස කරන නිසා අම්මා නම් පොඩ්ඩක්වත් දුක් වෙන්නේ නැහැ. නමුත් ඔයාට හිත රිදෙන දෙයක් සිදු වූ විට ඇඬුවට කමක් නැහැ.’

එලෙසින් කරුණ වියේ සිටම අම්මාගේ එම විශ්වාසය ඉෂ්ට කිරීමේ අභිප්‍රායෙන් තමා කටයුතු කල බව ඕනෑම මහතා එම ග්‍රන්ථයෙන් සිහිපත් කර තිබුණා.

තම දරුවා 'දෙවියන්ගෙන් ලැබුණ න්‍යායයක්' ලෙස විශ්වාසයෙන් යුතුව ගෞරවයෙන් භාරගෙන තිබූ එම අම්මාගේ ස්වරූපයට මම පුදුම විය.

'දෙමාපියන් දෙස බලා දරුවන් හැඳි වැඩෙයි' සේ පවසන ආකාරයට, යහපත් දේ මෙන්ම අයහපත් දේත්, දෙමාපියන් කරන කියන සියළුම දේවල් තුළින් දරුවන්ට බලපෑමක් සිදු කරයි.

විනයේ ඉතාම පැරණි ජීන් රාජවංශයේ ජීවත් වූ, ෂිආන් නම් රාජ්‍ය තන්ත්‍රිකයෙකුගේ කතාවකි මේ. එතුමාගේ බිරිද, දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය වෙනුවෙන් ඉතා කැපවීමෙන් කටයුතු කරයි. නමුත් දිනක් බිරිද විසින් 'ඔබ දරුවන්ට එක් කරුණක් හෝ උගන්වන්නේ නැත්තේ මන්ද' යනුවෙන් ෂිආන් මහතාගෙන් විමසා සිටියා. එවිට එතුමා 'මම නිරන්තරයෙන්ම දරුවන්ට උගන්වමි. මගේ කට්ටි හෝ අතින් පමණක් නොකලත්, මුළු ශරීරයෙන්ම උගන්වමි' ලෙස පිළිතුරු දී ඇත. නිතරම කෑ ගසමින්, හරියට වැඩ කරන්න ලෙස පහර දෙමින් නොව, එදිනෙදා ජීවිතයේදී ආදර්ශයක් වෙමින් කටයුතු කිරීම දරුවන්ට ලබාදෙන අධ්‍යාපනයේ අඩිතාලම වේ.

තවත් කතාවක් මේ ආකාරයට තිබේ. ජපානයේ රණ ශූරයෙකු ලෙස සැවොම දන්නා සුසායි හොසොකාවා, ඔහුගේ අවසාන කාලයේ මැදිවියට පත් පුතා තමා බැලීමට පැමිණි විට, ඇදේ හාත්සි වී ගෙනම සැහැල්ලුවෙන් සිටියා. නමුත් කරුණ මුණුබුරා පැමිණි විට විධිමත්ව හිඳගෙන නිවැරදි ස්වරූපයෙන් ඔහුව හමුවී ඇත. එහි සිටි ප්‍රධාන නිලධාරියෙකු ඒ ගැන විමසූ විට 'කරුණ මුණුබුරන් අනාගතය භාර ගන්නට සිටින පිරිස නිසා, අපිත් නියමාකාරයෙන් ගෞරවයෙන් යුතුව ඔවුන් හා හමුවිය යුතුයි' යනුවෙන් පවසා ඇත.

අපේ ගෙදරත්, නිර්මාතෘ තුමා ජීවත්ව සිටි කාලයේදී උදෑසන සූත්‍ර සජ්ජායනයේ සිට, මුලස්ථානයට පිටත්වන තෙක් එතුමා එකම රිද්මයකට කටයුතු කලහ. අපි උදෑසන හා සවස සූත්‍ර සජ්ජායනට පමා වූනත් නිර්මාතෘ තුමා හැමදම තීරණය කර තිබුණ වෙලාවට සූත්‍ර සජ්ජායනය පටන් ගත්තා. ස්වභාවයෙන්ම එම සුපුරුදු ආකාරයට කටයුතු කරන නිර්මාතෘ තුමාගේ එම ස්වරූපයට, හදවතින්ම ධර්මය විශ්වාස කරනවා සේ සිතූනා. නිර්මාතෘ තුමාද තම මුළු ශරීරයෙන්ම ඒ ගැන අපට කියාදුන්නා යැයි දැන් හොඳින්ම සිතෙනවා.

මේ ආකාරයට දරුවන්ගේ සංවර්ධනය රඳ පවතින්නේ, දෙමාපියන්ගේ දැනුවත්භාවය හා ආකල්ප මතයි. ඒ නිසා අපි එකිනෙකා තමා දෙස නැවත හැරී බලමින්, පසුවිපරම් කරමින්, අනාගතය භාර ගැනීමට සිටින කුඩා දරුවන් හා තරුණයින් වඩා යහපත් ආදර්ශයක් බවට පත්වෙමු.

සංවේදී හා දූෂානුකම්පිත පුද්ගලයන් නිර්මාණය කිරීමයි මානව සම්පත් සංවර්ධනයේ ඝෛරු අරුත වන්නේ

මේ වසරේ මාර්තු මාසයේ 11 වෙනිදාට නැගෙනහිර ජපානයේ සුනාමි ව්‍යසනය ඇති වී වසර 10 යි. තවමත් 40000 කට වඩා වැඩි පිරිසක් අවතැන් වී සිටියි. න්‍යෂ්ටික බලාගාරයේ සිදුවූ අනතුර හේතුවෙන් ගම්බිම් බලා යාමට නොහැකි පිරිසද විශාලය. වැදගත්ම දේ කුමක්දැයි නිතරම විමසමින්, ව්‍යසනයෙන් පීඩාවට පත් වූ පුද්ගලයන් ගැන අවධානය යොමු කරමින්, හැකි අයුරින් ඔවුන්ට උදව් උපකාර කරමු.

එම භූමි කම්පාව සිදු වූ අවස්ථාවේදී, 'වසරක සැලසුමක් නම්, ධාන්‍ය වගා කිරීම හොඳය, වසර 10 ක සැලසුමක් නම් ශාඛ වගා කිරීම හොඳය. ජීවිත කාලය පුරාවටම තිබෙන සැලසුමක් නම්, මානව සම්පත් සංවර්ධනය හැර වෙන කිසිවක් නොමැත' යනුවෙන් චින්තයේ පුරාණ වදනක් ගෙන හැර දක්වමින්, යහපත් සමාජයක් නිර්මාණය කිරීමට නම් අන් හැමදෙයටම වඩා මානව සම්පත් සංවර්ධනය වැදගත් යනුවෙන් මම පැවසුවා.

බුද්ධිමත් හෝ තර්කානුකූල බවින් පමණක් නොව, මනුෂ්‍යය හදවතේ සියුම් වෙනස අවබෝධ කරගත හැකි ආකාරයට සියුම් බවින් හා හැඟීම්බර බවින් යුතු මෙන්ම දයානුකම්පිත පුද්ගලයන් හදවත නොගන්නේ නම්, සැබෑ අරුතින් යුතු මානව සම්පත් නිර්මාණයක් නොවන්නා සේම, හදවතින් පොහොසත් සමාජයක් ගොඩනැගීමටද නොහැකිවේ.

දෝගෙන් නම් සෙන් ගුරුතුමාගේ වදනක, 'තමා දුකින් මිදීමට පෙර, අන්‍යයන්ව දුකින් මුදවාලන්න' යනුවෙන් ඇත. තමා නොයෙකුත් ප්‍රශ්න වලින් අතරමං වී හෝ පීඩාවට පත්ව සිටියද, ප්‍රශ්නයකට මුහුණදී ඇති පුද්ගලයෙක් දුටු විට, කුමක් හෝ දෙයක් කල යුතුය යන මෙහෙය හා කරුණාවේ හැඟීම ඇතිවේ. තමා පමණක් සතුටට පත් වනවා නොව, සියළුදෙනා සමඟ එකට එක්ව දුකින් මිදීමට හැකි ශක්තිය ඇති කරගනිමු. එයයි බෝධිසත්ව හදවත වන්නේ.

එනම්, කෝසෙයි කායි හි ඇති 'අන්‍යයන් ප්‍රථමයෙන්' යන වදනේ පෙන්වා දෙන ආකාරයට සංවේදී බවින් යුතු පුද්ගලයන් නිර්මාණය කිරීම, අඹු සැමියන් ලෙස, අම්මා හා තාත්තා ලෙස, දෙමාපියන් ලෙස, වගේම අප සංවිධානයේ සාමාජිකයන් ලෙස තිබෙන වගකීම වේ. ඒ වෙනුවෙන් අපි සියළුදෙනාම ශක්තිය කැටිකොට එම මූලික අරමුණ වෙනුවෙන් කැපවී කටයුතු කිරීමට සිතමු.

එලෙසම, මෙම වසර තුළ පවුලේ බැඳීම පුළුල් කරගනිමින්, සාමාජිකයන්ගේ බැඳීම පුළුල් කර ගැනීම තුළින්, එකිනෙකා උදව් උපකාර කරගනිමින්, තම දෑස ඉදිරිපිට තිබෙන බාධක කම්කටොළු ජය ගනිමු.

(2021 ජනවාරි 3 වන දින, කෝසෙයි පුවත්පත ඇසුරිනි)

